

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek ter velja s poštnino vred dve kroni za celo leto. Posamezne številke veljajo 8 vinarjev. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne 4 redne vrstice (petit), če se enkrat natisne po 15 vinarjev, dvakrat 25 vinarjev, trikrat 35 vinarjev. Rokopisi se pošiljajo: Uredništvu „Našega Doma“ v Mariboru in se ne vračajo.

Vesele velikonočne praznike vsem naročnikom, posebno marljivim sodelavcem in sodelavnicam želi uredništvo.

Vstajenja dan.

Gospod je resnično vstal. Alleluja.
To je dan, ki ga je naredil Gospod,
radujmo in veselimo se!

Veselo je vzhajalo zlato solnce velikonočno nedeljo nad goro Kalvarijo, kakor bi nič več ne vedelo o strašnih prizorih, ki so se bili vršili ondi pred nekoliko dnevi. Doli v Jeruzalemu pa so se mirno in zadovoljno shajali judovski farizeji in pisarji, kakor bi bili ravnokar dokončali najplemenitejši čin v svojem življenju. Vse je bilo mirno in se veselilo zlatega jutra. Le proti vrtu, kjer je bil Jezusov grob, so hitele tri pobožne žene, da bi mazi-lile mrtvo truplo Gospodovo. Že med potom so bile v skrbeh, kako bodo odvalile od groba veliki kamen, ki je bil zavaljen na grob. Ko pa pridejo h grobu, najdejo v svoje veliko začudenje kamen že odvaljen, in ko vstopijo, jih prijazno nagovori snežno-beli angel: „Ne bojte se; vem, koga iščete. Jezusa Nazareškega. Vstal je, ni ga tukaj. Pojdite in povejte to njegovim učencem in Petru.“

Kakor blisk se je raznesla po Jeruzalemu novica: „Gospod je vstal.“ Kdo more popisati veselje, ki je napolnilo ob tej novici žalujoče Jezusove učence, kdo popisati na drugi strani bridko razočaranje judov? Ali je to mogoče, da je prišel na dan On, ki so ga tako varno pokopali? Saj so vendar videli, kako je vojščak prebodel njegovo srce, saj so z velikim kamenjem grob zapahnili in celo zapečatili, saj so vendar postavili stražo pred grob. Ali naj bodo nazadnje res oni osramočeni in premagani? Kaj tedaj storiti? Hiteli so in podkupili stražo, naj taji Gospodovo vstajenje ter reče, da so apostoli truplo vkradli, ko je straža spala. Toda zastoj je bilo njihovo prizadevanje. Jezus se je prikazal Magdalen in drugim pobožnim ženam, prikazal se je apostolom, ki so vsi neustrašeno pričali, da je Gospod v resnici vstal.

Po celem svetu se razlega danes ta veseli glas in pogum nam klajejo besede sv. Pavla: „Mi vemo, komu verujemo. Ako Kristus ni od mrtvih vstal, je zastoj naše oznanjevanje in prazna naša vera.“ Sv. križ ni več znamenje sramote, pod križem ne stoji več sam mladenič Janez, kakor na gori Kalvariji, h Gospodovem grobu ne hitijo samo tri pobožne žene, o ne, tisoče in tisoče mladeničev stoji danes ju-naško pod zastavo križa, tisoče in tisoče mladenk in žen hiti h Gospodovem grobu, skazat mu čast. Vsi ti uživajo danes nepopisno veselje, kajti častiljivo vstajenje Gospodovo jim je porok, da bodo tudi oni vstali od mrtvih.

Kaj pa nasprotniki Kristusovi? Ne manjka jih tudi danes, katerim velikonočna Alleluja vzbuja le

neprijetna čustva. To so oni, ki tajijo Kristusa Boga in pa oni, ki v postnem času niso vstali iz groba svojih grehov. Vsa narava povečuje s svojim vstajenjem od mrtvih vstalega Odrešenika, vabi jih, naj tudi oni povečujejo Gospoda, toda njihova vest jim greni veselje, ker jim očita, da edino oni niso vstali.

Vrli slovenski mladeniči in dekleta, pojte s sv. cerkvijo veselo Allelujo, dajte duška veselju, ki napolnuje vaša srca. Gospod je vstal. Alleluja!

Se bolj ko plamenice, po zelenih hribih, še bolj kot kresovi po rodovitnih poljih naše domovine naj zaplamtijo vsa mladeniška srca v ljubezni do Boga in do domovine! Potem bo izšlo zlato velikonočno solnce tudi nad bornim slovenskim narodom in uresničile se bodo preroške besede pesnika Gregorčiča:

Le vstani, vborni narod moj,
do danes v prahi teptan,

Tvoj je — vstajenja dan!

Okoli po svetu.

Ministrski predsednik Združenih držav v Ameriki, Roosevelt, je ukazal, da se imajo iz Amerike izgnati vsi anarhisti, ki so se tekom zadnjih treh let naselili.

Dr. Korošec je predlagal v proračunskem odseku, da se pozivlje vlado, naj slovenske vzporednice na celjski gimnaziji razširi v samostojno slovensko višjo gimnazijo ter začne s šolskim letom 1908-09 s petim gimnazijskim razredom.

Vlada namerava v kratkem predložiti državni zbornici zakon glede živinske kuge.

Gospodsk zbornica je dovolila rekrutni kontingent, ko je državni zbor z veliko večino sprejel to predlogo.

Deželni zbor bo sklican šele po binkoštil na daljše zasedanje. Dotlej bo tudi gotova predloga o volilni preosnovi.

Umrl je državni poslanec Avg. Kaiser, bivši podpredsednik državne zbornice.

Odbor S. K. (S. Z. v Ljubljani se je tako sestavil: Dr. Jan. Ev. Krek, predsednik; Luka Smolnikar, podpredsednik; Ivan Štefe, tajnik; Alb. Jeločnik, taj. nam.; Jakob Sedmak, blagajnik; dr. Evgen Lampe, blag. nam.; Fran Kos, knjižničar; Peter Bizjak, knjiž. nam.

Olajšavo mature je odredila tudi hrvaška vlada po avstrijskem vzoru.

Dunajski šolski otroci se v velikem slavnostnem sprevodu poklonijo cesarju dne 21. maja v Senbrunu.

Poljaki bojkotirajo nemško blago. Vsi večji trgovci v Lvovu in Krakovu vračajo pisma nemških trgovskih tvrdk s francosko opazko: „Odklonjeno zaradi pruskih hudodelstev proti poljskemu narodu.“

Lucheni, morilec naše cesarice Elizabete, je v ječi v Ženevi neozdravljivo pbolel.

V Ljubljani prirede kmalu vse slovenske kmečke zveze iz vseh pokrajin skupno posvetovanje zaupnikov, da se zedinijo za skupno postopanje v gospodarskih in političnih rečeh v bližnji bodočnosti. Kmečka misel združuje kmete iz vseh slovenskih pokrajin na skupno delo.

Staročeska stranka se na novo organizira kot „Česka narodna stranka“ in priredi v drugi polovici aprila kongres svojih pristašev.

Česka ministra Fiedler in Prašek ter voditelji čeških strank so baronu Becku izjavili, da zahtevajo odločitev v jezikovnem vprašanju, če ne, bodo odstopili.

Ban Rauch. Iz dobro informiranega vira se zatrjuje, da je ogrska vlada z banom Rauchom že opravila in da v jeseni, ko bo hrvatski sabor zopet sklican, ne bo več bana Raucha v deželi.

Volilna reforma za Dalmacijo. Dalmatinski deželni odbor je dovršil načrt volilne reforme za Dalmacijo na sledečih načelih: Odpadla bi dva virilista in zastopniki trg. in obrt. zbornice. Deželni zbor bi imel 44 članov. Kmečke občine bi volile 28, mesta 9, veliki obdačenci 7 poslancev. Cenzus odpade, to je, volilno pravico bi imel vsakdo, ki plačuje kakoršenkoli si bodi neposredni davek. Dosedaj je znašal cenzus 10 kron. Kmečke občine bi volile neposredno, ne po volilnih možeh, kakor je bilo dosedaj.

Gališkega namestnika grofa Potockega je v nedeljo, dne 12. t. m. pri avdijenci ustrelil slušatelj filozofske fakultete, Miroslav Siczynski. Ko je izprožil šestcevni revolver, je zakričal: „To za krivico, ki se je storila Rusinom pri zadnjih deželnozborskih volitvah.“ Grof je umrl čez eno uro, previden s sv. zakramenti. Zadnje besede rajnega namestnika so bile: „Poročajte cesarju, da sem bil vedno njegov najzvestejši služabnik.“

O silno redkem slučaju poroča neki nemški list: Šest bratov, ki je vse rodila ena in ista mati v enem in istem letu, je nedavno prišlo v Antverpenu na novačenje. To je gotovo slučaj, kakor se ni menda na svetu še pripetil. Omenjeni bratje so sinovi žene, ki je pred 21 leti povila svojemu možu trojčke meseca januarja in potem zopet meseca decembra. Vsi šesteri bratje so zdravi in čvrsti, a naborna komisija je vzela v vojakе iz vsake skupine trojčkov le po enega.

Angleški kralj Edvard obišče baje začetkom avgusta, ko se vrne iz Marijinih varov, našega ce-

sarja v Ischlu, da mu častita ob 60letnici vladarskega jubileja.

Zdravstveno stanje portugalskega kralja Manuela je zelo slabo. Sodijo, da je bila zastrupljena krogla, ki je ranila njegovo roko.

V **Srbiji** je bilo od novega leta dozdej umorjenih 49 oseb.

Črnogorski minister za vnanje zadeve je podpisal črnogorsko-grško trgovinsko pogodbo, ko bo veljala do leta 1917.

V **Rimu** je nameravalo 1500 pogrebcev, ki so spremljali truplo nekega delavca, uprizoriti demonstracijo pred avstrijskim poslaništvom. Policija se je postavila v bran, in ker je bila drhal v premoči, ustrelila. Na obeh straneh je več ranjenih, nekaj jih je mrtvih.

V **Parizu** je 50.000 delavcev brez dela.

Razgled po domovini.

Somišljeniki, somišljenice!

Zahtevajte v vseh prodajalnah in tobakarnah vžigalice „Slovenske krščanske socialne zveze“: V korist obmejnim Slovencem!

Iz šole. Načučitelj na Ptujski gori Domician Serajnik je stopil v pokoj. Zopet nastavljena je začasno upokojena učiteljica Leticija Kobale v Hrastniku. Začasni učitelj Karol Pinterič pri Sv. Miklavžu pri Ormožu je imenovan za stalnega učitelja. V Škalskih Cirkovecih pri Velenju se ustanovi nova enorazrednica. — G. Josip Peitler je imenovan učiteljem-voditeljem šole na Muti.

S. K. S. Z. za Štajersko priporoča svojim članicam, naj letos prirejajo jubilejne slovesnosti.

Spodnještajerska ljudska posojilnica v Mariboru, na Grajskem trgu, ki je začela poslovati dne 7. marca, izborno prospeva. V minolem mesecu, v prvih treh tednih poslovanja, je imela čez 110.000 kron prometa. Ker je posebno ob sobotah naval strank velik, bodo od sedaj naprej v sobotah uradne ure od 8. do 12. ure dopoldne; v sredo in četrtek ostanejo uradne ure od 9. do 12. ure dopoldne. Pojasnila se dajejo vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne.

LISTEK.

I. G. Žmavc.

Greh in pokora.

(Iz nemščine.)

(Dalje.)

7. Na potu.

General je prinesel s seboj iz glavnega stana povelje, ki ga je pri zajutreku izročil polkovniku, ki se je glasilo: „Švadron naj bo pripravljen na vojni pohod, ali z drugimi besedami: častniki in vojaki naj bodo pripravljeni, da se dajo postreljati ali pa da postreljajo druge!“ Upor Arabcev v puščavi leta 1863. se je začel z napadom nekaterih rodov, katerih navali pa Francozom nikakor niso mogli postati nevarni. Pa kakor se zgodi, da raste iz malega veliko, tako je prišlo tudi tukaj. Eden rod je potegnil drugega za seboj in kmalu so bili najdivjejši in najhrabrejši med njimi, Tuvaregi, po koncu.

Tuvaregi so se odlikovali med vsemi Arabci po plavih očeh, sivih laseh in jasni polti, tako da so jih imeli nekateri zemljepisci po pravici za potomce starih Vandalov. Pa naj bo stvar, kakor hoče, resnica je, da so prišli Francozi, ko so se uporu pridružili tudi Tuvaregi, v nevaren položaj. —

Tisoči drznih jezdecov so napadali na vseh koncih francosko zemljo, požigali poslopja in preganjali begunce skoraj čisto do francoske vojske. Pri Senakti so se združili z upornimi rodovi in njihovim poveljnikom, šejkom Si-Mohamed-Amzo in se pripravljali na glavni udarec.

Protí Senakti bi imel torej odriniti naš švadron in se v zvezi s pešci in topničarji pod poveljstvom generala Dešenija postaviti sovražniku po robu. Lva

ani so se pripravljali, basali puške in pistole, brusili sablje in nože. Tretjega jutra pa je sedel švadron na konje in se podal v boj med glasnim trobentanjem in krepkim „hura“!

Kakor je lepo in veselo videti taki pohod, vojska na sebi je vendar vedno nekaj težavnega in naporenega v vroči Afriki še toliko huje. Sicer pride redko do velikih bitk, zato pa tem pogostejše do malih spopadov in prask; na ta način pade sicer malo vojakov od sovražnega orožja, a toliko več od vročine, žeje in bolezni onemoglih v peščen grob, katerega jim ne krasi noben venec, noben križ. Ves dan potujejo ubogi vojaki v neizmerni solnčni vročini po brezmejni puščavi. Sovražnik na svojih lahkih konjih, ki se jih čisto komaj vidi, je kmalu na desni, kmalu na levi, zopet spredaj, zopet zadaj, in vznemirja vojake z dobro merjenimi streli in napadi iz zasede. Tako potujejo od jutra do večera v vednem vznemirjenju, pričakujoč vsak trenutek smrti. Usta in grlo so od silne vročine čisto suha, prsi ravnotako posušene. Često ne naždejo ves dan kapljice vode, s katero bi si pogasili žejo, ki jih muči silneje, ko najhujši glad. Voda, voda, vzdihujejo vojaki, ki se komaj pomikajo naprej ali pa držijo v sedlu. In vendar še vkljub vsemu temu ni gotovo, če najdejo zvečer ob taborišču vodo.

Sicer zagotavljajo arabski vođniki, da pridejo kmalu do potoka, pa pri zasledovanju zvitega sovražnika so se oddaljili od pravega pota; kamelo z vodo napolnjenimi mehovi so odšle v drugo smer. Noč napoči, švadron obstoji ob potoku, ki je pa — izsušen.

„Raz konje!“ se glasi povelje. Češ naš dobri trobentač more povelje le s silo zatrobiti, tako suhe so njegove ustnice. Jezdci poskačejo, ali bolje popadajo iz sedel in kmalu je videti častnike, podčastnike, presto moštvo in konje vse vkrížem se si-

Iz poštne službe. Poštna oficijantinja Roza Lisec v Šoštanjju je imenovana za poštarico 2. razreda 2. vrste istotam. — Poštna ekspeditorca gđ. Lojzika Schatz v Framu pri Račah je imenovana za poštarico pri Sv. Ilju v Slov. gor.

Iz davčne službe. Davčni asistent Maks Fekonja je prestavljen od davčnega urada v Celju k davčnemu uradu v Čmurek.

„Zveza slovensko-štajerskih učiteljev in učiteljic“ bo zborovala na velikonočni pondeljek v Celju. Namerava se ustanoviti „Narodno-socialna zveza za Slovensko Štajersko“.

Slovenska kmečka zveza si pridobiva s svojim mirnim, poštenim delovanjem povsod zaupanje.

Novi občinski volilni red je 1. aprila stopil v veljavo. Odslej se bo volilo tajno.

Ogrska vlada je prepovedala pošti dostavljati „Štajerca.“

Vojški nabori so tu. Fantje, spet bote prihajali v mesto, kamor vas kliče cesarski glas. Kako tu v mestu gleda vse na vas, krepke mladeniče! Pokažite se zavedne, pokažite, da ste člani izobraževalnih društev! Naj ne imajo tu v mestu naši narodni sovražniki prilike, govoriti kaj nečastnega o vas in vašem nastopu! S tem bi ne škodili samo sebi, temveč Slovincem sploh. Torej, fantje, korajžo, pa vse v pravi meri. Slovenske znake in trake lahko imate, tudi lepe „pušelce“, ki jih dobite na izbiro. Kadilci si morate cigare prižigati z vžigalicami naše Kr.-soc. zveze! Povsodi jih zahtevajte!

Soldat.

Lonec srebrnega denarja se našli pri kopanju vrta učitelja Gajšeka v Mariboru. V loncu je bilo 800 do 1000 denarjev, a se še ne ve, koliko so stari, ker so vsi pokriti z zelenim volkom. Najbrž so še iz predrimskih časov. Vtisnjene so na njih podobe živalskih teles.

Ustrelil se je v Mariboru infanterist Jožef Muršec s samokresom v trebuh, ker je bil kaznovan zaradi zanemarjanja službe.

Rošpah pri Mariboru. Dne 22. marca je umrl stari veteran Franc Potočnik v 80. letu svojega življenja. Kot vojak je služil pri 47. pešpolku in se hrabro bojeval pod očetom Radetzkyjem leta 1848 in 1859. Kot delavec je bil vesten in marljiv.

Slov. Bistrica. Občina Šentovec je izvolila v svoji seji dne 29. marca enoglasno g. Petra Novaka, gostilničarja v Slov. Bistrici, za njegovega slugo za častnega občana. Iskreno čestitamo!

Okrajni zastop na Pluju ni več v prostorih stare šole (nasproti mestni cerkvi), ampak v poslopju stare mestne hiše.

St. Lenart v Slov. gor. Dne 3. t. m. je umrl v St. Lenartu v Slov. gor. sodni pristav Roman Trstenjak po kratki bolezni v najlepši starosti. Mož je bil mirnega, plemenitega značaja; za njim žaluje mlada vdova. Bodi mu zemljica lahka!

Stoprce. Volitev občinskega odbora občine Stoprce se bode vršila dne 21. aprila ob 8. uri zjutraj v občinski pisarni v Stopreih.

Nesreča. Dne 7. t. m. je med postajama Poličane-Ponikva vlak povozil železniškega delavca Brgleza, ki je kmalu nato umrl.

Šolski učenec ponesrečil. 20. marca se je podalo po končanem pouku več učencev iz Bistrice pri Falu in Lovnice na potu proti domu v jamo za gramoz, kjer so se zabavali s skakanjem. Pri tej priliki si je upal 13letni Mihael Gorjanc iz Lovnice skočiti v globočino treh metrov. Po skoku je obležal z zlomljeno nogo.

Pod Rimskimi toplicami se je razbil splav. Oba splavičarja sta izginila v valovih.

S. K. S. Z. za Štajersko: V odborovi seji dne 2. aprila se je izvolil poseben odsek za mladinsko organizacijo. V odsek so voljeni: g. župnik Fr. Sal. Gomilšek, g. kaplan Ev. Vračko in gosp. vikar Jan. Ev. Kociper.

Pošta v Dobovi je dovoljena od trgovinskega ministrstva vključ raznim zaprekam. Za stvar se je potegoval poslanec dr. Benkovič.

Umor v Spuhlji. V soboto večer je v Spuhlji pri Pluju žalostno končal nek fant. Bil je že večkrat zaprt, in ko bi moral tudi sedaj zopet nastopiti novo kazen, je zagrozil, da mora še prej koga ubiti. Napadel je v neki hiši mirne ljudi, a ti so se mu postavili v bran, in napadalec je bil pri tem z nožem usmrčen. To se je zopet zgodilo na tistem žalostnem Plujskem polju, katerega vedno bolj preplavlja grozovit plujski šnops in po katerem se vedno bolj strastno prebira „Štajerc.“ Potrebovali bi močnega in delavnega moža, ki bi nas rešil te nesreče, a zdi se, da zastoj čakamo pomoči.

St. Ilj pri Velenju. Naša občina je imenovala preč. g. župnika Fr. S. Smrečnika, kn.-škof. svetnika, soglasno častnim občanom. Prav okusno izdelano častno diplomu je izročil celi odbor preč. g. župniku dne 22. marca.

liti k potoku, kjer je ostalo med kamenjem v najglobljih jamah le nekaj mlak umazane, mlačne vode. Kdor najde tako mlako, se čuti srečnega; vrže se na zemljo in črepa v dolgih požirkih blatno in mlačno vodo. Često pa so še te mlake polne majhnih pijavk. Treba si je pomagati s plaščem, skozi katerega preceđijo vodo, a tuintam se še vedno prikrade skozi kaka pijavka, ki se zaje v jezik ali grlo in povzroča močno krvavljenje. Potem se vržejo vsi utrjeni v pesek, postavijo straže in pričakujejo z mrzlično nepotrpežljivostjo prihoda velblodov s hrano. Ali kolikokrat pride jutro in nov dan še prej ko kamele! Tedaj poseže obupno vsak po koscu suhiarja (cvibaka) in ga spravi, kakor pač gre skozi grlo.

Taki so bili pohodi in boji, ki jih je imel prestatiti tudi naš švadronec v letih 1863. in 1864. Stare afriške čete so bile na kaj takega navajene in so prenašale vse stanovitno in molče. Ali novi poročnik Durije, ki je prišel še-le pred kratkim s Francoskega, še na to ni bil navajen in je le z največjo težavo in naporom zmogel vse težkoče. Polkovnik je to hitro opazil in si mislil: moram videti, koliko lahko zdrži poročnik. Pipec pa si je mislil: moram gledati, da se bo poročniku dobro godilo.

Ker je poveljeval poročnik tistemu oddelku, pri katerem je bil naš trobentač, mu je skazoval ta že od prvega dneva sem vse mogoče usluge. Na pohodu se ni umaknil, od njegove strani. Če so bili sovražniki na desni, je jezdit na njegovi desni, so prišli streli z leve, na levi, da bi tako na vsak način obranil poročnika pred kroglo. V boju je bil vedno zraven njega; nobeden beduin ni mogel napasti častnika, da bi ne imel prej z njim opraviiti. V trenutku je dobil s sabljo po glavi ali pa je imel kroglo med rebri. V taboru je skrbel najprej za poročnika, mu prinesel vode, ali, če te ni bilo dobiti

mokrega maha, da je tega izsesal in se tako okrepil. Potem mu je postavil šotor in skrbel za konja, svojega pa, ki je bil dozda njegov najboljši prijatelj, zanemarjal.

Vojaki so gledali vse to in kimali z glavami. Trobentača niso mogli razumeti. V službi je bil sicer vedno točen, poln spoštovanja in pokorščine do predstojnikov, ali tolike pozornosti še dozda ni skazoval nikomur. Kaj naj to pomeni?

Nekega večera, ko po dolgem potu niso mogli dobiti nikjer v taborišču niti vina niti vode, pride Pipec k poročniku s polno steklenico vina in ga prosi, da si ugasi z njim žejo. Poročnik noče, če on prej ne pije, ta pa reče, da je že pij. Seveda je mislil, da — včeraj. Odkod pa imaš vino, ga vpraša poročnik. „O“, reče Pipec, što je še ostanek včerajšnje porcije.“ Zda se je poročnik zahvalil in pil, ker je bil v resnici potreben. Edini trgovec pa, ki je sledil vojski, je pripovedoval častnikom, ki so si hoteli pri njem kupiti krepčila, da je zadnje steklenico vina kupil Pipec za deset frankov. To je bilo vendar nekaj nezaslišanege. Čelo zlato je izdajal Pipec za poročnika! Zakaj? Tega ni vedel nihče.

Poročnik sam je to slišal in pozval trobentača k sebi. „He, trobentač, kaj naj to pomeni?“ „Ah, gospod poročnik“, je rekel in to je bil mogoče njegov najdaljši govor v celem življenju, „ne zamerite! Zda je vse dobro. Najmlajši v švadronec je vedno varovanec celega polka in ima pred drugimi posebne predpraviice!“ Poročnik se je smejal in odšel, trobentač pa je gledal vesel in zadovoljen za njim.

8. Življenje za življenje.

Po dolgem in težavnem hođu je dohitel naš švadronec vendar-le čete, ki so prišle iz Tijareta in krenil, tako ojačen po pehoti in topničarstvu proti Senakti, da bi napadel sovražnike od zadaj. Kraj

Slivnica pri Celju. Davica je pobrala v Završah tri deklice; šola na Slivnici je zaprta. — Pri nas imamo na dveh krajih deželno trtnico, in sicer na posestvu kmeta Franca Jagodiča v Voglajni (za 40.000 trt) in na posestvu Janeza Skale v Vinarjih (30.000 trt).

Nesreče pri splavih v Celju. Dne 5. t. m. je zadel splav ob kapucinski most. En splavar je pri tem padel v Savinjo, ki je zdaj narastla, se boril z valovi do železniškega mostu, potem pa izginil v valovih. Drug splav je zadel ob kobilu pri pečovniškem mostu; en splavar je pri tem splezal na kobilu, drugega so rešili. Zopet nekemu drugemu splavarju je strlo nogo med splavi, ranjenca so prenesli v bolnišnico.

Ljubno v Savinski dolini. Občinski odbor je sklenil napraviti v trgu vodovod, ki bo stal okrog 30.000 K in bo iz višine 50 m ter daljave 2400 m dovajal na sekundo 8 litrov izvrstne studenčnice, ki se bo po ceveh razdelila v vsa poslopja trga in v dva hidranta. Napravo vodovoda je prevzela tvrdka Greiniz v Gradcu.

St. Ilj pri Velenju. Za župana je izvoljen pri nas prejšnji župan Martin Koren, za svetovalca pa gg. Ivan Krajnc in Franc Vranjek.

Vransko. Umrl je 30. marca Jožef Musi, blag mož, bivši dolgoletni načelnik okrajnega zastopa, oče dveh duhovnov.

Koroške novice.

Cesar je potrdil zakonski načrt deželnega zbornika, da se varuje planinske cvetlice, na primer planinko.

Celovška trgovska in obrtna zbornica si zgradi svoje lastno poslopje.

Cesarice Elizabete spominsko cerkev namestavajo zidati v Krivi Vrbi pri Celovcu. Na prizadevanje arhitekta Haybäcka, posestnika vil v Krivi Vrbi, se je odbor v to svrhu že sestavil, kateremu najvišje in najvplivnejše osebe obojega spola pripadajo. Zaščitnica tega projekta je nadvodvodkinja Marija Valerija. Cerkev se bo zidala iz prostovoljnih doneskov in darov.

Za pravice slovenskega jezika. Občina Sele je vložila pri deželnemu odboru v Celovcu proračun za leto 1908 v slovenskem jeziku in prosila odobrenja, da mora pobirati višje doklade. Deželni odbor koroški pa je vrnil dotično vlogo občini Sele nerešeno. Kakor znano, je pred kratkim državno

sodišče na Dunaju razsodilo, da je koroški deželni odbor s tem kršil jezikovno ravnopravnost slovensčine na Koroškem. Dne 26. marca 1908. je pa upravno sodišče razsodilo, da je deželni odbor koroški dolžan poslovati v slovenskem jeziku in da je kršil zakon, ker ni rešil vloge občine Sele. Zopet nov uspeh proti nezakonitemu postopanju nemškega deželnega odbora!

V Slov. Plajbergu se je 23. marca razdružila ena najstarejših koroških posojilnic. Vsled raznih okoliščin in svojeglavnosti voditelja je živetarila brez denarja in brez življenja. Malo dolgovi, ki jih je imela za iztirjati, je plačala podljubeljska. Bila je pri „Celjski zvezi.“

Prevalje. (Prvo sv. obhajilo. — Pogreb.) Mična je bila slavnost, katero smo obhajali v nedeljo, dne 29. sušca, namreč prvo sv. obhajilo. Marsikomu odraslemu je solza lesketala v očeh, ko je gledal male otročiče, kako so lepo spodobno šli s procesijo iz šole v cerkev, 80 po številu. Po sv. obhajilu je bila slovesna ponovitev krstne obljube in na to skupen zajuterk pri Eleitnerju in Šteklju. — Popoldne pa so prvoobhajanci z drugimi šolarji vred spremili svojo tovarišico Miciko Oblak, ki je ravno leto prej prejela prvo sv. obhajilo, k zadnjemu počitku. Z ozirom na to je domači kaplan spominjal na grobu prvoobhajance, da držijo obljubo, dano Kristusu popoldne pred oltarjem, zvesto do groba, da jim bo smrt enkrat tudi tako lahka in srečna kakor rajni sošolarici. Res ganljiv prizor je bil to, ko so male prvoobhajanke belo oblečene svoji tovarišici polagale venec na krsto in se bridko solzeč se, poslavljale od nje. Šestošolci so zapeli v slovo milodonečo žalostinko. To je bil zares dan, ki se je moral vsakemu resno mislečemu človeku utisniti globoko v srce.

Prevalje. Na befo nedeljo, popoldne po blagoslovu, priredi naše delavsko društvo pri Šteklju svoj mesečni shod z veseloigro „Dr. Vseznal in njegov sluga Štipko Tiček.“ Komur je kaj mar za uk in pošteno zabavo, naj le pride! Kdor se pa hoče bridko kesati, naj le ostane doma!

Železna Kapla. Velikonočni ponedeljek popoldne priredi „Izobraževalno društvo“ veselico v zgornjih prostorih g. Kašperja Weitzerja.

St. Dantjel. Občinski odbor je sklenil zahtevati, da se v šoli vpelje slovensčina kot učni jezik na vseh stopinjah.

Zahomec. Vneti konjerejec Janez Milonik je prodal kobilu za 1640 K.

sam je štel pravzaprav le par zidanih hiš šejkovih in nekaj koč njegovih ljudi. Okoli in okoli, pa so bila rodovitna polja, ki so jih na vseh straneh obdajali visoki griči, in tvorili na ta način neko vrsto trdnjave. Ti griči so bili deloma neporasli, da se je videlo kamenje, deloma zopet porasli z grmovjem in travo, vrh pa je pokrival redno oljnjegozd. Na najvišjem griču so imeli vstaši utrjen tabor, pobočje pa zavarovano s celimi kupi posekanih dreves, po katerih so bili skriti njihovi strelci. Beduinski jezdec pa, več tisoč po številu, so krožili pod gričem, in ko so zagledali Francoze, so se zbrali na vznožju utrjenega hriba.

Francoski general je dal takoj dvema kompanijama pešcev povelje, da prodirata raztrešeno, da bi tako obrnili pozornost nase in jo odvrnili od bataljonov in švadrinov, ki bi potem lahko sovražnika napadli. Pa prvi strelci so prišli v nevarnost, da jih sovražnik odreže od ostale vojske; povsod so se zaganjali vanje beduini na svojih lahkih konjih in jih ovirali pri streljanju. Ker se tako ni bilo mogoče približati utrjenemu griču, sta dobila dva švadrone konjice, pri katerih sta bila tudi naš poročnik in trobentač, povelje, sovražnika napasti in prepoditi. Najprej je planil v boj oddelek lovcev na konjih, ali vse okolščine so bile neugodne, da ni bilo upati na srečen izid boja. Vsak jezdec je namreč nosil seboj hrane za tri dni, in še krmo za konja; vrhutega je še popoldne dežilo, tako da so bili plašči kakor tudi ostala obleka popolnoma premočeni, in da so tako še bolj obtežili konje. Napad se torej ni mogel izvršiti s toliko naglostjo in silo kakor sicer. Ko se je približal prvi švadrone sovražniku na en streljač, ga je ta sprejel s tako silnim ognjem, da je imel takoj do 40 mrtvih in ranjenih; ni torej kazalo drugega, kakor obrniti se, če niso hoteli, da jih vse postreljajo.

Zdaj je hotel general, da poskusi topničarstvo in pehota svojo srečo in je dal konjici povelje, da se umakne. Aji — prepozno. Drugi švadrone je že dosegel v diru vznožje griča, ko se je oglasila trobenta in zapovedala umikanje. Čisto od blizu jih je napadel cel dež krogelj iz pušek beduinov, katerih se zdaj napasti niso mogli, in kakor bel oblak je prasnila na nje konjica Tuvaregov in jih še bolj zmešala. Začela se je krvava bitka, mož proti možu.

Mlademu poročniku je bil ustrelen konj, sam pa je ležal pod njim in si ni mogel pomagati. Dva beduina sta ga že napadla. Eden je skočil s konja, ga zagrabil za lase in zavihtel sabljo, drugi pa nameril sulico. Kakor blisk je bil Pipec med njima, podrž enega s strelom na tla, drugega pa zagrabil s svojo železno roko, potegnil iz sedla in tresčil ob kamenita tla, da je obležal na pol mrtve. Zdaj je skočil sam iz sedla potegnil poročnika izpod mrtvega konja in ga posadil na svojega. Poročnik sicer v začetku konja ni hotel vzeti, ali Pipec ga je posadil enostavno v sedlo in rekel: „Nič ni, pustite, g. poročnik! Jaz že najdem pot skozi te beduine. Vi ste ranjeni, jaz pa zdrav. Hop, hop!“

Komaj je slišala modra in čilaj žival ta glas, je bežala kakor puščica čez bojni prostor in kmalu tudi dosegla s svojim krvavečim jezdecem francoske vojske. Zviti Pipec pa se je hitro vrgel na zemljo, se delal mrtvega, pri tem pa živo gledal za svojim poročnikom, in ko ga je videl v varnosti, se je nasmejal skoraj na glas, si mel zadovoljno roki in mrmljal: „Vendar enkrat poplačano! Življenje za življenje. Hvala Bogu!“

(Konec prihodnjšč.)

Zdravnik: „Kje je bolečina, ali morda v glavi?“ **Bolnik:** „Ne, v plečih, v glavi nimam nič!“

Ciganska prevara. Pri zadnjem sredpostnem semnju v Beljaku so cigani na poseben način prevarili oziroma ogoljufali nekega konjskega kupca. Imeli so naprodaj čednega konjička, katerega pač vsled previsoke cene ni maral nikdo kupiti. Ko na ta način kupčija ni šla, so se pa z drugim kupcem pobotali, da bodo konje menjali, kar se je tudi zgodilo. Prekupec je imel še na to nekaj opraviti, ter se je odstranil. Ko pa pride nazaj, pa ni bilo ne konja ne ciginov več. Popihali so jo z obema konjema v širni svet. Seveda orožništvo pridno išče prekanjence.

V Podljubelju se je ustanovila organizacija fužinskih delavk.

V Beljak pride poštni uradnik g. Papež.

Društvena kronika.

Pušcava. Bere se v „Našem Domu“ o raznih društvih: izobraževalnih, kmečkih, bračnih, mladeniških in dekliških itd. O katoliških delavskih društvih se bore malo sliši pri nas na Stajerskem, pač pa so na Kranjskem ta društva bolj organizirana. Na Stajerskem jih je malo, komaj devet, in med te devetere spada tudi naše društvo v Pušcavi. Imamo vrlega gospoda predsednika, kateri se trudi za društvo, kakor tudi njegov tajnik. Gospod predsednik je sklical dne 22. marca odborovo sejo v društveno sobo (v mežnariji). A prišla sta samo 2, reci dva odbornika, akoravno jih je v odboru še 5; sestega je namreč društvo pri odborovi seji dne 29. decembra 1907, moralo izključiti po paragrafu 5. društvenih pravil. Le-ta bi sedaj rad delal nekako zmešnjavo v društvu. Opomnim ga besed našega milostljivega kneza in škofa dne 3. maja 1903., ko se je naša društvena zastava blagoslovila: „Cestitam iz vsega srca k pomenljivi slovesnosti! Bog potrdi milostno vaše obljube, in blagoslovi bogato vse člane hvalevrednega, ker času primerne družva. Vihraj zastava Kristusova!“

Izobraževalno društvo v Nazarjih priredi dne 20. aprila, to je na velikonočni pondeljek v Lokah pri g. Franc Irmanu dve predstavi. Sodeluje moziška godba na lok. Čisti dobiček je namenjen za oplešavo loške kapelice. K obilni udeležbi vabi odbor.

Sv. Barbara v Halozah. Naše društveno življenje se lepo razvija. Poleg starejšega „Naprej-a“ tudi naše mlado drevesce, ki smo ga brez hrupa posadili v dobro zemljo, ne bode v rasti zaostajalo. S knjigami in časniki imajo udje kršč. soc. izobr. društva večje veselje, ko pa oni s svojimi zabavnimi večeri. Naročniki na naše liste letos pridno naraščajo, tudi Mohorjanov je vkljub draginji 80 prirastlo; tako je navdušenje za dobro stvar, odkar smo se otrsli — more na prsih. Za liberalne liste nihče ne mara, „Stajerca“ vsiljujejo trgovci nakupovalcem ali ptujski gospodje svojim mešetarjem, le nekaj užaljenih glav se v njem od časa do časa oglašajo, na kar pa toliko porajtamo ko na lanski sneg. Pri kreditu skušajo nekateri naše pritiskati, pa s tem le kopljejo grob svoji „posušilnici“; pri pravi rajfajznovki mora duh ljubezni obveljati, ne pa strankarsko izkoriščanje dolžnika.

Laporje. Dne 22. sušca se je ustanovila pri nas mladeniška zveza izobraževalnega društva. Blizu 80 mladeničev se je zbralo, ki so z zanimanjem poslušali vrlega mladeniča Fr. Žebot iz Št. Ilje v Slov. gor. Z navdušenimi besedami je vnel mladeniča, da naj se združijo v mladeniško zvezo, ki ima namen, organizirati in izobraževati mladeniče, jih pripravljati za bodočnost. Dandanes se veliko zahteva od vsakega, potrebuje silno vsak gospodarske kakor politične izobrazbe, ki jo more dobiti le v društvih. Od mladine je odvisna bodočnost domovine kakor tudi kmečkega stanu. Zatorej združite se v zvezo, je vzpodbujal govornik, da bo vas doba resnega dela našla pripravljene. Le če bo naš narod pošten, delaven in izobražen, bo zmagal vse nasprotnike. Po navdušujočih besedah domačega mladeniča Sim. Javernik, č. g. župnika, se je oglašilo 30 mladeničev za zvezo. Za voditelja je bil izvoljen mladenič Simon Javernik, za namestnika pa Karl Kavkler. Kakor v spomladi vse ozeleni, se razvije novo življenje naglo in veselo in se prikaže cvetje, tako naj mladeniška zveza obudi novo življenje med laporskimi mladeniči, naj se bujno razvija in cvete ter prinese obilno sadu njenim udom, slovenski domovini in kmečkemu stanu!

Laporje. Želja po izobrazbi je združila nas mladeniče v mladeniško zvezo. Zato je zveza začela dne 5. aprila s poučnimi shodi. Prišlo je nad 30 mladeničev. S. je v kratkih besedah pokazal, kakšnih mladeničev potrebuje slovenska domovina. Jasna glava, čisto srce in jeklena volja naj bo njih znamenje. Voditelj Javernik je vzpodbujal k složnemu delu in medsebojni ljubezni, ter za telovadbo. Več mladeničev se je oglasilo za pevski zbor, tudi hočemo kmalu nastopiti z igro in se lotiti telovadbe. Tako si hočemo vežbati duha in telo z združenimi močmi. Naj bi se vsi strnili v eno celoto, vsak pravi slovenski mladenič naj postane ud zveze.

Franc Ježefova šola v Ljutomeru priredi na belo nedeljo 26. aprila šolarsko predstavo v dvorani g. Kukovca. Spored: A. Koncert. B. Gledališke igre: 1. Skrb in smrt. Igrokaz v 2 dej. 2. Dom in tujina. Prizor iz življenja. 3. V hudih zadregah. Podučljiva igra v 1 dej. Vstopnina: Sedeži I. 1 K; II. 80 vin.; III. 60 vin.; stojišča 20 vin. Začetek točno ob 3. uri popoldne. Čisti dohodek je namenjen „Podpornemu društvu“ te šole. K obilni udeležbi vabi učiteljstvo.

Odbor katoliškega slovenskega političnega in gospodarskega društva za ljutomerski in gornjeradgonski okraj je sestavljen tako: vlč. g. Ivan Kunce, župnik pri Sv. Juriju ob Ščavnici, predsednik; g. Jakob Zemljič, posestnik v Radincih, prvi podpredsednik; g. Jakob Rajh, ekonom v Ljutomeru, drugi podpredsednik; č. g. Fr. Stuhec, kaplan pri Sv. Juriju, tajnik; g. Franc Stuhec, kmečki sin v Logarovecih, blagajnik; g. Matija Slavič, posestnik v Bučečevcih, knjižničar; g. Anton Trstenjak, načelnik gornjeradgonskega okrajnega zastopa, g. Lud. Postrak, občinski predstojnik v Moravcih, g. Alojzij Rakovec, posestnik v Podgradju in g. Franc Šantl, posestnik v Črešnjevcih, odborniki.

Sv. Juri ob Ščavnici. Naša „Mladeniška zveza“ je z novim letom, ko smo dobili novega duhovnega voditelja, krenila tudi v svojem delovanju na novo pot. Ne poslušamo samo poučnih govorov voditelja, ampak mi fantje sami se vadimo v nastopih, predavamo navduševalne pesmice, pa se vadimo tudi v govorkah. Žal, da še nas je za našo veliko župnijo dosti premalo v „Mladeniški zvezi.“ Kočiko poučnega, koliko lepega, koliko navduševalnega se sliši skoraj pri vsakem zborovanju, in kako žal nam je, da še pogrešamo tega in onega dobrega fanta, ki bi imel tudi čas in priložnost, da se kaj koristnega nauči, da si blaži srce, bistri um ter se usposobi za poznejše resno življenje. Toda kakor vsaka dobra, posebno pa še katoliška stvar, ima tudi naša mladeniška organizacija seve nešteto sovražnikov. Hudobni jeziki nas smešijo in obrekujejo, naši narodnosti ali veri sovražni časopisi pa nas neprenehoma napadajo in sramotijo, tako, da ni čuda, če marsikateremu sicer dobremu fantu upade pogum ter ostane rajši doma. Tedaj pa so naši sovražniki, liberalci in nemškutarji, tudi že dosegli, kar so želeli. Fantje, ali naj tem hudobnim in obrekljivim ljudem res mi sami pomagamo do njihovega cilja? Ne, in stokrat ne! Bodimo fantje, bodimo pogumni, neustrašeni, korajžni ter kažemo to v takem-le ravnanju: čimbolj nas napadajo, obrekujejo in sramotijo, tembolj tesno se združujemo, zbirajmo, posvetujmo ter vsestransko pripravljajmo na odpor, kakor se vojak posebno takrat uri in vadi, kadar je blizu vojska. In fantje mi imamo vojsko prav sedaj, ko nismo jedini ne v verskih, ne v narodnih rečeh, ampak vstaja v sredi med nami vse polno odpadnikov in izdajcev, verskih kakor narodnih, nemčurjev in liberalcev. Zato nas je na shodu dne 8. m. m. vse zelo razveselil mladenič Al. Plavec, ko nas je na podlagi pesmi „Kaj bo z nami?“ navduševal, naj branimo svoje verske in narodne svetinje neustrašeno nasproti vsem napadom ter

Izdajice zapodimo
brez usmiljenja takoj,
in iz spanja se vzdramimo,
ker nas vera kliče v boj!

Vere prva naj veriga
trdno skupaj nas drži;
narod bodi druga briga,
Saj nas Bog ne zapusti.

Darovi za razširjanje knjižnice se hvaležno sprejemajo.

Gornja Radgona. Kmetijsko bralno društvo je v odborovi seji dne 29. marca t. l. imenovalo gospoda predsednika Franca Horvat v priznanje velikih zaslug častnim članom.

Slivnica pri Celju. Društveno: Za letos se je odbor bralnega društva sestavil tako-le: Jurij Jagodič, predsednik; Matija Čelič, podpredsednik. Drugi odborniki: Kozine Jamez, Skaf Gregor, Jagodič Jože, Artnak Jože (blagajničar), Bl. Dvoršak (tajnik in začasni knjižničar). Društvo šteje 69 udov.

Cerkvene zadeve.

Bolma č. gg. M. Tomažič in J. Wolf sta bila v Gradcu operirana. Operaciji sta se posrečili, nevarnost je odstranjena in v kratkem se povrneta imenovana dušna pastirja med svoje ovčice.

Duhovske vesti. Za župnika v Sv. Bolfenku pri Bišu v Ternovu je imenovan č. g. Jožef Vodošek, dozda kaplan pri Sv. Pavlu pri Preboldu in bode dne 1. maja umeščen.

Duhovna gredica. Veliki teden: Po pravici ga tako imenujemo. V njem obhajamo spomin največje žalosti, pa tudi največjega veselja. To no tranjo žalost in veselje nam kaže sv. cerkev v svojih obredih zadnje dni velikega tedna. Veliki četrtek je še sicer dan veselja, dan ljubezni za katoliško cerkev, ker ta dan se je Jezus zapustil vsem, ki ga iščejo, v dušno hrano v zakramentu sv. Reš. Telesa. A pri sv. maši po „Gloria“ postane vse nekako resno in žalostno. Orglje ne pojejo, zvonovi so utihnili, sli so v Rim, kakor pravimo. Prične se začetek trpljenja Jezusovega. Najsvetejše se prenese na kak drugi kraj, oltarji se razdero v znamenje žalosti cerkve, ker so ji ugrabili Jezusa, pa tudi v znak opustošenja grešne duše, ki je oropana Jezusa. Veliki petek je brez dvojbe najbolj žalostni dan za mater cerkev. Vzeli, oropali so ji ženina. Pribili so ga zlobni judje na sramotni križ. Tam visi na Kalvariji od vseh zapuščen in zaničevan On, ki je prinesel rešenje vsemu svetu. Glinjiv in pomenljiv je ta dan obred odkritja sv. križa. Trikrat zapojejo mašnik: „Ecce lignum crucis“ itd., po slovensko: „Glejte, les križa, ki je na njem viselo rešenje sveta.“ Na to se izpostavi sv. križ vernikom v počestitev. Tudi ti ga počasti, ga pobžno moli in poljubi spoštljivo sv. rano. Sv. Reš. Telo se prenese v božji grob, da ljudje tam molijo v grob položenega Jezusa. V grobu je Jezus, a grob ga ni zakril za vedno. Vstal bo Zveličar in zato se začne cerkev veseliti. Medtem, ko nas veliki petek vse opominja na pokoro, na smrt, nas veliko soboto sv. cerkev vabi in opominja, da se spet predramimo in prerodimo v novo življenje. Blagoslovi se ogenj, krstna voda in kadilo, oziroma pet zrnica za velikonočno svečo. Stari ogenj se ugasne in naredi in blagoslovi novi. Prižgejo se sveče in „večna luč“ spet prijazno miglja in se raduje, ker svetila bo vstalemu Zveličarju. Vse to nam pravi in govori, da tudi mi vgasnemo in zadušimo v sebi vse staro, to je slaba nag-njenja — greh — in prižgemo nov ogenj življenja, ogenj pobožnosti in ljubezni do Boga v svojih srcih. — Ure tečejo. Veselje narašča, kipi. Kristus bo vstal. Alleluja. Velika noč je. Kristus je vstal. Premagal je svet in greh. Osramil je svoje sovražnike. Trpel je na križu, a sedaj je povelečan. Isto je obljubil tudi nam: „Jaz sem vstajenje in življenje.“ (Jan. 11, 25.). Velika noč nam je porok vstajenja in drugega življenja. To nas lahko tolaži, nam daje pogum v tej dolini solz trpljenja. Mi se torej križa ne bomo bali, ker križ — trpljenje — nam bo v povelečanje. Vdeležujmo se, dragi bralci, lepih in pomenljivih obredov velikega tedna z vso vnemo. Naj nam ne boje cerkveno opravilo v teh dneh prevolgo, dolgočasno. Premišljajmo, kar vidimo, obiskujmo pridno božji grob in se tam zatopimo v bridko Jezusovo trpljenje. Žalujmo s cerkvijo, da se bomo z njo lahko radovali in veselili, ko bomo zaslišali vesele poročilo: Alleluja! Zveličar naš je vstal iz groba! Alleluja!

C.

Sv. misijon se je obhajal pri Sv. Kunigundi na Pohorju od dne 4. do 12. aprila pod vodstvom preč. gg. misijonarjev od Sv. Jožefa.

Nesreča. Č. g. župnik na Sladki gori, Martin Krašnje si je zlomil nogo.

Trbovlje. Tu se je obhajal sv. misijon od 6. do 16. aprila. Vodili so ga 3 oo. jezuiti iz Ljubljane.

V Rajhenburgu smo obhajali sv. misijon od 21. do 31. sušca. Vodili so ga štirje č. gg. misijonarji od sv. Jožefa iz Celja. Udeležba je bila obilna. Sklep sv. misijona je bila lepa in veličastna procesija s presv. Rešnjim Telesom. Pred procesijo se je blagoslovil novi misijonski križ, ki so ga milostljivi g. opat darovali naši župni cerkvi.

Mladini.

Pismo mladeničem.

VII.

Pred nekaj meseci pride k meni nek mladenič naše lare, ki je ravno vojaščino doslužil. Imeli so ga pri vojakihi jako radi. Bil je četovodja, in če bi še bil tam ostal nekaj časa, postal bi bil naddesetnik ali feldvebelj. Po kaj pa je prišel fant k meni? Vprašat me je prišel, če se je vpisan pri Marijini družbi. Malo kaj me je v življenju tako razveselilo ko to. V nevarnem vojaškem življenju si je ohranil ta mladenič čisto srce in veliko ljubezen do Matere božje. Kako malo je takih mladeničev! Ne smete si pa misliti, da je ta fant malo zaruknjen ali prifrknjen. Saj tako si bodo mislili naši hudobni liberalci, ki ne razumejo čednostnega življenja, ker ga sami ne poznajo. Fant je brihtne glave in je že govoril na mnogih shodih in še bo govoril.

Koliko jih je, ki se sramujejo Marijine zastave in se bojijo Marijine družbe bolj ko hudič križa! Kako žalostno je to! Naš narod je Marijin narod in veliko naših mladeničev moče pod zastavo Marijino.

Mladi človek, ki iz šole izstopi, je v veliki nevarnosti. Takrat je človek najbolj neumen, speče strasti se mu začnejo zbudati, hudobni duh in hudobni svet si prizadevata ga za se pridobiti. Če se v tem času mladi človek ne oklene dobro mislečih tovarišev, lahko zajde na slaba in pogubna pota. Zato je Marijina družba tolke vrednosti. Kjer so mladi ljudje organizirani v Marijinih družbah, tam se držijo, tam eden drugega spodbujajo, slišijo večkrat koristne nauke, hodijo mnogo k sv. zakramentom in vstrajajo na potu čednosti.

Pa še nekaj drugega: **Marijina družba je najboljša šola značajev.** Kdor hoče značaj postati, mora vstopiti v Marijino družbo in pri njej stanoviten ostati. Katoliški značaj mora imeti pred vsem trdna katoliška načela. V Marijinih družbah pa se ravno utrjuje mladi človek v teh načelih. Marijin družbenik se mora udeleževati poučnih predavanj Marijine družbe, v katerih se razlagajo katoliška načela posebno z ozirom na zmote sedanjega časa. Marijin družbenik se mora udeleževati stanovskih svojih shodov. Vse družbeno življenje v Marijini družbi je uravnano po teh načelih. Vse v Marijini družbi diha katoliški zrak, goji se spoštovanje do svetega Očeta, ljubezen do cerkve, vsi dogodki se presojajo po katoliških načelih, gleda se na medsebojno bratovsko katoliško ljubezen. V Marijini družbi mora dobiti mlad človek trdna načela, da se potem v življenju ne maha kakor les od vetra.

Značaj mora živeti po svojih trdnih načelih. V Marijini družbi se skrbi, da se navadijo mladi ljudje živeti po svojih katoliških načelih. V Marijinih družbah imajo najizdatnejše pripomočke zoper svoje strasti, zoper nenravnost, lahkomišelnost, lenobo in strah pred ljudmi. Mladi ljudje spoznajo v teh družbah svoje katoliške dolžnosti, medsebojni dobri vzgled vspodbuja k posnemanju, skupni sprejem svetih zakramentov in skupna molitev pa daje nadravno moč in vstrajnost. Tisti, ki so bili v mladih letih Marijini družbeniki, ostanejo tudi pozneje na potu čednostnega življenja. Katoliški značaj kaže glede teh svojih načel odločnost in pogumnost. Marijine družbe pa mladega človeka šolajo v neustrašenosti. Zavest, da jih je več enako mislečih skupaj, daje pogum, javni nastopi mladeničev kot Marijina družba jih utrjuje, skupni sprejem svetih zakramentov in javno kazanje svojega prepričanja dela človeka neustrašenega. V Marijinih družbah se mladi ljudje sami od sebe navadijo katoliška načela javno spoznavati in za nje se pogumno potegovati. Kratko, v Marijinih družbah zore in dozore značaji. Marijina družba je sadilnica katoliških značajev. Katoliški značaj ne postane človek kar čez noč. Značaji morajo biti vzgojeni.

Fantje! Le vsi pod Marijino zastavo! Marije se oklenite! Ta vas bo vodila skoz vihare mladega življenja v tiho zavetišče miru.

Opozoril sem enkrat fanta naše Marijine družbe, naj ostane zvest in naj se ne da premotiti od raznih skušnjav. Pisal mi je pismo, katero še zdaj shranjujem in katero me je do solz ganilo. Evo vam nekaj odlomkov iz tega pisma:

L. 19. . . meseca . . . ob 4. uri popoldne je nehalo biti srce, ki me je med vsemi ljudmi najbolj ljubilo, srce moje drage mamice. Na smrtni postelji — nikdar ne bom pozabil — rekli so mi med drugim tudi sledeče: „Ljubi moj sin! Vidim, da te bom morala kmalu zapustiti, vidim, da ne bom več mogla gledati, kod boš hodil, kaj boš delal. Dragi moj sin! Glej, da boš ostal priden, da boš delal veselo svojemu očetu, veselje vsem domačim ter tudi svojim dušnim pastirjem. Bodi cvet Marijine družbe, bodi pa tudi vedno to, kar si, namreč Slovenec. Zmisli večkrat, kadar te skušnjava moti, na svojo umirajočo mater. Moli za me, in jaz bom tam prosila za te. Ker pa te moram zapustiti, zapusti tako rano, spomni se, ljubi sin, da še imaš eno mater, najljubeznivejšo mater, Marijo; nje prosi pomoči, k njej se zateči v nevarnostih tega življenja; ona te bo gotovo sprejela pod svoj materni plašč ter te obvarovala vsega hudega. Na Marijo nikdar ne pozabi, zmoli njej na čast vsaki dan tri Češčenja Marije . . .“

Velečastiti gospod! Misel na rajno mater, misel na te njene besede, me je že v rešnici obvarovala mnogokrat greha . . . Kot zvesti ud Marijine družbe, kot goreči častilec Matere moje Marije vam zagotavljam, da ostanem v Marijini družbi do smrti ali do oltarja . . . V mojem srcu ima le prostor ljubezen do Marije, ljubezen do tega, kar je dobrega in koristnega, za kaj drugega nimam svojega srca na razpolago . . . Verujte mi, gospod, jaz sem še navdušen za vse dobro, jaz še nisem popačen, saj tega ne pusti moja mati . . .

Valovi burnega našega življenja še, butajo vedno v tega mladeniča. Se ni jeklen značaj. Pa prepričan sem, da bo postal to po zvestobi do Marijine družbe in po priprošnjah svoje dobre ranjke matere. Bog daj, da bi nam Marijine družbe vzgojile mnogo, mnogo trdnih in jeklenih značajev. To mladini ljub Ev.

Mladenkam. Namenjena k postni pridigi, se približam pretečeno nedeljo naši župni cerkvi: že od daleč zagledam družbo mladenk naše župnije pred cerkvijo v živahnem razgovoru. Tej družbi se sedaj še pridruži Rozika Slavinčeva. A čuda! Ko deklice zapazijo Roziko, utihnejo in se nekako nenavadno hitro razidejo, oziroma se podajajo ena za drugo v cerkev. Roziki skoraj odzdravile niso. Osupnjena obstoji — potem pa mirno vstopi v hišo božjo. — Ta prizor mi je bila neuganjljiva uganka. Rozika je bila do sedaj povsod zelo priljubljena, in to po vsej pravici: ni bilo daleč na okrog pridnejša in poštenjša mladenka od Slavinčeve Rozike. — Misel na čudno vedenje deklice proti Roziki mi ni dala miru, vedno sem nehote premišljevala o tem dogodku. Potem domu me doide Gaberjeva Franica, ena izmed omenjene družbe — tudi prav vrla mladenka. — Kar hitro jo vprašam po vzroku čudnega obnašanja deklice proti Roziki. Po kratkem obotavljanju mi zaupa sledeče: „Govori se, da Rozika ne hodi po poštenih potih. Videli so jo baje minulo sredo o polnoči stati nekaj korakov od domače hiše — v skrivnostnem razgovoru z mladim možem. — Ker sem bila prepričana o poštenosti vrle Rozike — slutila sem takoj, da ji vedoma ali nevedoma delajo krivico. Nadaljujem torej svoje poizvedovanje. Frančika trdi, da je ponočno snidenje Rozike z mladim človekom dejstvo, ki se ne da potajiti. Novakov Franček, ki se je ta dan tako pozno vrnil z ormoškega sejma, jo je sam videl: spremljevalca sicer ni mogel spoznati, a to je videl, da je bil še mlad. Franček je to novico povedal svojim sestram in te so skrbale, da se je tekom dveh dni o tem govorilo po vsej župniji — le Rozika o vsem tem govoritvenju ni ničesar slutila. „Zakaj pa niste Rozike vprašale, kako ta stvar stoji“ — odvrnem Franici, „to je zelo krivo. Kako morete koga obsojati, ki ni imel priložnosti zagovarjati se. Prav je, če se ogibate slabe tovaršije, a vendar ne žalite nikogar, dokler niste popolnoma o krivdi dotične osebe prepričane! Tej stvari hočem sama

priti na sled.“ — Ta moja želja se je nepričakovano hitro izpolnila. Franica in jaz še nismo prišli do domače vasi, ko naju doide Rozika, ki je hitrih korakov stopala za nama; zajokana je bila in razburjena, to sem videla na prvi pogled. Vkljub temu jo ustavim, ter jo vprašam, kam je namenjena. Čuj-te sedaj Rozikin odgovor: „Draga tetica, pomislite, omožena sestra Micika je zelo nevarno bolna; pravijo celo, da že umira; v sredo je zbolela; poslali so takoj po me, a čez noč takrat nisem mogla pri bolnici ostati, ker so tudi mati bolni, naša dekla pa je bila odšla za nekaj dni k svojim. Morala sem toraj domu, da opravljam zaran živino. O polnoči sem se še le vrnila; svač me je spremljal, ker on in Micika nista dopustila, da bi jaz tako pozno po noči se sama podala na daljino pot. Sedaj pa moram hitro naprej, ker skoraj dve uri hoda je do G. . . . Prosim, molite za Miciko!“ — In odbežala je. — Ni treba več besedi! Franica je skrbela za to, da se povsod izve resnica o Rozikini zadevi. — Jaz pa mladenkam toplo priporočam: „Ne razširjajte lahko-miselno nedokazanih govoric in varujte se nepotrebne-ga klepetanja in ne obrekujte nikogar. Nasledki ene same nepremišljene besede so večkrat usode-polni!“ M.

Književnost.

Silke iz štajerske zgodovine. V Gradcu, 1908. Založila Utr. Moserjeva knjižotnica (J. Meyerhoff). Cena 20 v. Ta knjižica se je po želji učne uprave štajerske kronovine priredila za šole s slovenskim učnim jezikom. Pa tudi odrasla mladina jo bo s haskom prebirala. Kolikor natančneje poznavš zgodovino, toliko daljše je tvoje življenje, ker ne živiš samo v sedanjosti. Štajerska mladina, sezi po tej drobni knjižici in spoznavaj njeno vsebino!

Razno blago.

Smeh in moški značaj. Nekdo znamenit živčni specialist trdi, da se moški značaj precej lahko spozna po smehu dotičnika. Zdravnik je baje dognal sledeče: Vsak moški, ki se smeje z glasnim „ha, ha, ha“, je jako impulziven, nestravoviten v svojih nagnenjih in hude jeze, sicer pa odkritosrčen in pošten. „He, he, he“, je smeh hudoželjnega, ciničnega človeka, čigar samoljubje ne pozna nobenih mej. Goljufivega, zahrbtnega značaja je moški, ki se smeje s tistim posebnim „he, he, he“. Ako mu gre do te besedice iz grla hitro in meketajoče, dotičnik ni hudoben, pa tudi duhovit ne. Bojazljiv moški, ki pa ima dobro srce in gorak čut, se smeje po navadi s „hi, hi, hi“, ki ni vselej posebno blagoglasen. Kdor se pa smeje s polnodonečim „ho, ho, ho“, potem je pričakovati, da je ta človek jako predrzen mladenič, s katerim ni dobro češnje zobati, če sta si nasprotnika. Globok, lepo-doneč in ne preglasen smeh je vedno znamenje velike srčne dobrote, plemenitih, nespremenljivih čutov. Mi seveda ne moremo preiskovati, koliko ima ta živčni specialist prav in za koliko se moti tuintam. Najbolj bo vedela, kakšne lastnosti označuje smeh moža, njegova žena, in mladeniča, njegovo dekle.

Elektrike ni poznal. Iz Hesenskega je prišel boljši kmet obiskat svojega sina vojaka v Mogunc ter se nastanil v hotelu. Ko se je dobro navečerjal, je šel po 9. uri spat. Gostilničar, ki je imel navado, da je ob 1. uri popolnoči stopil na cesto ter pogledal po oknih hotela, ali so povsod luči ugasnjene, je zagledal kmetovo spalnico razsvetljeno. Poslal je natakarka k njemu vprašat, ali mu morda česar manjka. Natakarka je potrkal na vrata, kmet je skočil iz postelje, nakar se je razvil sledeči razgovor: Natakarka: „Ali vam morda česar manjka, ker še žgeta luči?“ Kmet: „Sam Bog vas je prinesel, kako sem vas vesel. Niti očesa še nisem zatisnil, pihal sem, da me trebuh boli, a luči le nisem mogel ugasniti!“

Dobra metoda. Sodnik: „Ali ste izvršili tatvino tako, kakor sem bral iz protokola?“ — Tat: „Ne tako praktično, prihodnjič uporabim vašo metodo.“

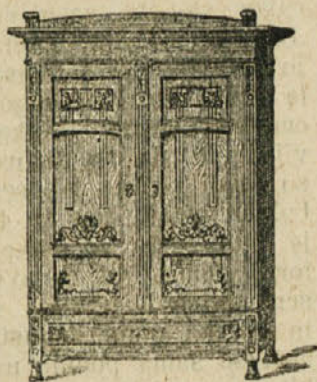
Listnica uredništva. Blagima sotrudnikoma, ki sta nam poslala snov za velikončno prilogo, moramo javiti, da vsled posebnih zaprek vkljub najboljši volji nismo mogli pripravi priloge. — Več dopisnikov ne najde danes svojih sestavkov v listu. Zakaj, ne povemo. Kar ne zastari, pride prihodnjič. Nikakor pa se ne hudujte nad urednikovičem — on ni kriv — in vam vsem iz srca želi veselo allelujo!

Pohištvo

od najfinejšega do najprimestejšega izdelka, kakor omare, postelje, divane, kredence, kuhinjsko pohištvo itd. Vse zelo trpežno in solidno delo pri hitri postrežbi. Z odličnim spoštovanjem se priporoča 204

Jožef Kolarič, Maribor.

Fran-Josefstr. št. 9., v lastni hiši.

Pozor vinogradniki!

Po pomoti še mi je ostalo par tisoč cepčenk laški rizlec na Rip. portalis za prodati. Cena 100 kom. 16 K. Oglasiti se je takoj pri **Ivan Novak-u** posest. in trtničar Sv. Urban pri Ptuj. 9

Ker je kurjava s premogom vedno potrebna, skrbite za

trboveljski svitli premog
salonske brikete,
rujavi premog,
lesni premog,
:: kovaško oglje, ::
sekana drva,
rezana drva.

Vam postavi na dom

ANTON SERIANC,

trgovec z lesom in premogom.

Tu se dobi tudi cement in apno.

Telefon števil. 109.

OVES
(„Willkomm“).

Ta težki oves obrodi v vsaki zemlji, je najbolj rodovit in najprej dozori. Zraste visoko in daje prav dobro slamo za krmo, na njivi pa se ne vleže. Ker se ta oves na redko seje, zadostuje 69 kil za eno oralo. — Podpisano oskrbnništvo pošilja 25 kil za 9 K, 50 kil za 17 K, 100 kil za 32 K z vrečo vred. Vzorce po 5 kil s pošto franco proti 3 K 20 vin. predplačila.

Oskrbništvo graščine Golich

pri **KONJICAH**
:: Štajersko. ::

Pozor, kmetje in fantje!

Obstanek trgovine od leta 1850.

V moji lekarniški praksi, katero izvršujem že 25 let, se mi je posrečilo s časoma iznajti sredstvo za rast brk in las, proti izpadanju las in za odstranitev prhlja (luskin) na glavi, to je

Kapilor št. I.

Cena je (franko na vsako pošto): 1 lončič 3 K 60 vin., 2 lončka 5 K. Prosim, da se naroči samo od mene. Naslov je: **P. Jurišić,** lekarnar v Pakracu, Slavonija. Denar se pošlje naprej ali s poštanim povzetjem.

Zahtevajte

zastoj da se Vam pošlje ilustrirani cenik z nad 200 slikami.

Št. 0. Nikelnasta ali jeklena remontoir-ura 30 ur tekoča gld.	1:80
Roskopf	2:70
Št. 2. Nikel-anker-remontoir (regulator)	4:—
Srebrna	7:—
Srebrna s tremi pokrovi	8:—
Št. 24. Nikel-anker-remontoir „Tula“ s tremi močnimi srebrnimi pokrovi	4:30
Št. 34. Srebrna damska rem-ura	3:10
Št. 11. Srebrna remontoir-ura za gospode	3:30
Št. 18. Srebrna anker ura, 15 kamnov	5:—
Ista z dvojnimi pokrovi	6:40
Št. 102. Budilka z dnevníkom	2:—
Št. 107. Kuhinjska ura	2:40

Garancija več let.

Blago, ki ne ugaja, vzame se proti polni svoti nazaj.

Izvršujejo se tudi vsa v to stroko spadajoča popravila na: :: :: :: :: tančno, vestno in jako ceno. :: :: :: ::

x Th. Fehrenbach, x

Največja tovarniška zaloga ur

Maribor, Gosposka ul. 26. :: Filialka, Dravska ul. 2.

Pozor! Čitaj! Pozor!

Slavonska biljevina.

Ta je napravljena iz najboljših gorskih zelišč — ter se izvršno in z najboljšim uspehom uporablja proti zastarelemu kašlju — bolih v prsih, — prehlajenju v grlu, hripavosti, težkemu dihanju, astmi — pljučnemu kataru, suhemu kašlju, tuberkulozi i. t. d. i. t. d.

Delovanje izbirno, vspeh siguren. Cena je franko na vsako pošto za 2 steklenici 3 K 40 vin., 4 steklenice 5 K 80 vin. po povzetju ali če se pošlje denar naprej. — Manj kot 2 steklenici je ne pošilja. Prosim, da se naroča naravnost od:

P. Jurišića,

lekarnarja v Pakracu št. 201. (Slavonija.)

656

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani,

Dunajska cesta 19. * v Medjatovi hiši v pritličju * Dunajska cesta 19.

zavaruje

1. Proti požarni škodi vsakovrstna poslopja, zvonove, premičnine in pridelke.
2. Proti prelomom zvonove, in

3. Za življenje oziroma doživetje in proti nezgodam.

Edina domača, slovenska zavarovalnica.

Svoji k svojim!

12—7